

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

Anny Dool-Segaar

We schreven het in het laatste nummer van 2015 op 27 december. "We stoppen er mee maar als er iets bijzonders gebeurt dan komen we weer te voorschijn".

Helaas geen leuk bericht. Het overlijden van een heel oud buurmeisje, Anny Segaar (JL36). Linda, haar dochter, vertelde dat zij in alle rust na een korte ziekte periode vredig is ingeslapen. In dit blad opnieuw het verhaal van Anny opgetekend tijdens een bezoek aan haar ruime appartement in Leiden Zuid-West.

Ook bereikte ons het bericht dat mw. van Es (JL34) is overleden. Zij was de nicht van de familie Jansen die jarenlang naast haar heeft gewoond (JL32).

Gelukkig ook nog wat minder droevig nieuws. Bij toeval foto's ontdekt van de winterberging "De Trekvaart". Mooie foto's. We waren het markante houten gebouw een beetje vergeten. Oud en Nieuw bij elkaar. Misschien stemt ook dit wel tot wat droefenis....

Groet en wellicht tot de volgende aflevering in 2016!

Ilse en Hans

Op bezoek bij Anny Segaar

Anny Segaar enige dochter van de familie Segaar die in het midden van de jaren dertig op het adres Jan Lievensstraat 36 kwam wonen. Een huis met een flinke lap grond aan de zijkant van het huis met al snel een geitenschuur, een prieel, een waschuur met een elektrische wasmachine met wringer en een kippenhok met kippenren. Daarnaast nog een aantal schuren die onder meer diende als stalling

van de solexen van de heer en mevrouw Jansen van JL32. De familie bestond uit vader en moeder en drie kinderen. Wim (geboren in 1915), Rien en Anny. Vader Segaar was van beroep koperslager en had in 1911 gesolliciteerd in Delft bij de gist- en spirtusfabrieken. Moeder Horstman was in Zoeterwoude geboren en was de oudste van het gezin. Na het aanvaarden van de betrekking ging het stel (Rinus Segaar en Greta Horstman)

naar Delft en zocht Greta daar werk. Zij ging in een betrekking voor dag en nacht in een studentenhuus voor meisjes en verdiende daarmee 80 gulden per jaar. Eén van haar taken was 's ochtends als de dames studenten naar college waren vertrokken de pispotten die onder bed stonden te legen.

Het stel is in 1913 in Delft getrouwd.

De directie van de gist en spiritus fabriek was vooruitstrevend en had in die tijd al een eigen pensioenregeling voor zijn werknemers.

Vader Segaar wilde echter voor zich zelf beginnen. Hij wilde weer terug naar Leiden en met de uitgekende pensioengelden huurde hij vlak na de eerste wereldoorlog een pandje op de Oude Vest en begon voor zich zelf als koperslager. Hij repareerde onder meer lekkende pannen door deze dicht te solderen.

Het nog jonge stel heeft zes weken bij de grootouders in de Muschenbroekstraat ingewoond en verhuisde daarna naar de Paul Krugerstraat. Daar hadden ze een huiskamer, een alkoof en een slaapkamer. Inmiddels waren Wim en Rien geboren. De ruimte was dus al snel te klein en het gevormde gezin verhuisde naar Groenordstraat nr. 10. Tenslotte trok men in 1933 naar de Jan Lievensstraat waar vader en moeder Segaar tot het einde van hun leven zijn blijven wonen. Moeder Segaar is begin maart 1973 op 83 jarige leeftijd overleden.

De kinderen Wim, Rien en Anny bleven nadat ze getrouwd waren in de buurt wonen. Wim en Rien in de Frans van Mierisstraat en Anny en Jan woonden lange tijd in een bovenwoning op de Vaart. Pas later vertrok het gezin naar een eengezinswoning aan de Schubertlaan.

Anny was getrouwd met Jan Dool en Jan werkte ook in het bedrijf van zijn schoonvader dat gevestigd was in de Lange Scheistraat. Hij hield zich samen met Wim voornamelijk bezig met de reparatie van autoradiatoren. Rien zat meer in plaatwerkerij. Samen met dhr. Neuteboom, die doofstom was, hebben Wim, Rien en Jan het bedrijf van hun vader, schoonvader, voortgezet.

In de periode die voorafging aan het ontdekken van de aardgasbel stookte men veelal kolen. Een enkeling had een oliestook installatie zoals bij de familie Segaar in JL36.

Nadat het aardgas ook Leiden had bereikt ging men massaal over op deze nieuwe brandstof. De kolen-

Na een rijk en welbesteed leven is plotseling van ons heengegaan onze lieve mater familias

Anny Dool-Segaar

weduwe van Jan Dool

op 92-jarige leeftijd.

Ragnhild en Rob de Neef-Dool
Myrthe en Alain
Milou, Jesse, Finn, Storm
Jan (in liefdevolle herinnering)
-Rimke en Robert
Joep, Mick
Aafke en Martin
Ninthe, ♥

Linda en Kees Piet Hazenoot-Dool
Maartje
Klaas en Milada
Bodhi, Ravi, ♥

Leiden, 9 februari 2016

Anny is overgebracht naar Yarden uitvaartcentrum Casa Cara, Achthoveneweg 15a te Leiderdorp, alwaar geen bezoek.

De afscheidsplechtigheid zal worden gehouden op dinsdag 16 februari om 10.30 uur in de Lokhorstkerk, Pieterskerkstraat 1 te Leiden. Na de plechtigheid is er in de kerk gelegenheid tot condoleren.

Aansluitend zal de crematie in besloten kring plaatsvinden.

of oliekachels gingen er uit en er kwamen gashaarden voor in de plaats. Maar niet bij JL36. De kinderen hadden alles geregeld voor het plaatsen van gashaarden maar mw. Segaar begon daar niet aan. Zij hield het bij oliekachels en een enorm op olie gestookt fornuis in de keuken. Het is meerdere keren voorgekomen dat door het verkeerd gebruik van de oliekachels (POD 's) het hele huis van boven tot onder bedekt was met een laag roet.

Anny woonde daar samen met haar oudste broer Wim en met Rinus. Drie kinderen waarvan de jongens het bedrijf MC Segaar- Radiatoren hebben voortgezet. Het bedrijf in de Lange Scheistraat is nadat het eerst een andere bestemming had gekregen onlangs afgebroken. De familie Dool speelde haar eigen rol in het waterpolo gebeuren. Jan heeft 34 jaar nationaal en internationaal polo gespeeld. Anny kon zich nog goed de wedstrijden herinneren in het bad : de blauwe Beugel in Aalsmeer. Dat was een feest.

Het zwemmen zat de familie in de aderen. Lachend kijkt Anny terug op de scheiding tussen mannen en vrouwen. Zelfs bij de hoge veerplank zat er een schot tussen. Tot slot vertelde Anny

nog over de laatste oorlogsjaren en wat zich allemaal op de Vaart afspeelde.

In 1945 was er op 27 januari een razzia in de buurt van de Vaart. Jan was op weg om in Warmond melk te gaan halen. Mw. Cornelisse (JL8) had de buurt al ingeseind en alle mannen waarnaar de Duitsers op zoek waren voor de Arbeitseinsatz doken onder. De familie Segaar had net op tijd het kleed weggehaald en met een schroevendraaier het luik onder de tafel open kunnen maken. Moeder Segaar stond met haar gebroken enkel de Duitse soldaten te woord. Wim en Rien konden het gesprek van onder de vloer perfect volgen.

Jan, op de fiets met zijn melkkan kon geen kant op. Bij de spoorbrug en bij het Witte huis was een afzetting.

Gelukkig stond de deur bij de benedenburen Hogeboom DV 56 open. Door brutaal met fiets en al naar binnen te rijden kon Jan ontsnappen. Eenmaal binnen vluchtte hij verder door de achtertuinen van de JL richting familie Segaar. Daar zaten Wim en Rien nog steeds onder de vloer.

Bij de familie van Ulden (JL34) dook men achter een luik vlak onder het raam in de kamer die naar de zolder leidde. Een piepkleine ruimte waar vader van Ulden net in paste. De strijkplank er voor en dat was gelukkig voldoende. Bij de familie van Wezel liep het in eerste instantie minder gelukkig af.

Dhr. Van Wezel (JL6) was kort voor de oorlog bij een vuurwerkontploffing bij KAT omgekomen. De weduwe van Wezel woonde op nummer 6 met

haar enige zoon.

Bij de razzia was zij niet gewaarschuwd en niets vermoedend liep zij met haar melkkoker naar de deur toen er werd aangebeld. De zoon die in de gang stond werd direct meegenomen. Het verhaal wil dat zijn moeder meeliep met haar zoon en met de soldaat die hem opbracht. Zij probeerde haar zoon terug te krijgen en vertelde dat zij weduwe was en haar man was omgekomen in de “munitiefabriek” van Kat en dat ze nu ook nog haar enige zoon zou kwijtraken. De Duitse soldaat was niet van het kwaadste soort en Joop mocht terwijl ze al bij Schroder liepen (DV51) samen met zijn moeder weer naar huis.

DENK...

Denk iets goeds
en denk iets lekkers
denk iets geks
of nog iets gekkers

denk iets aardigs
denk iets liefs
maar hoe dan ook...
iets positiefs

Tekst op de kaart van Anny Dool

Geijsman

Winterberging en Jachthaven "De Trekvaart" van H. Geijsman.

Foto eind jaren zestig. De winterberging stamde uit de jaren dertig en heeft het heel lang uitgehouden. Op de achtergrond nog de pijp van de vuilverbranding. Inmiddels ook verleden tijd.

De brug over de Vaart waarvoor het Witte Huis moest worden gesloopt was al klaar.

Nee, er moest gebouwd worden langs de Vaart en daar zijn ze ook nu nog niet mee klaar !

wordt gegarandeerd.

● Winterberging **zeilboten**, kano's e.d. Ruime berging, waar eigenaren werkzaamheden aan hun boot kunnen verrichten. Jachthaven „De Trekvaart“, H. Geijsman, Marewijk 149 A, Leiden, Tel. 21144.

